

Да убиеш човек е сравнително лесно. Особено средностатистически и нищо неподозиращ човек. Да убиеш човек като Мич Рап обаче беше съвсем различно нещо. То изискваше дълго и подробно планиране и доста талантлив и способен убиец. Или по-скоро цял екип. Тези хора трябваше или да са безкрайно смели, или пълни безумци, за да приемат подобно предизвикателство. В действителност всеки поне с малко ум в главата щеше да откаже веднага и да забрави за предложението. Убийците трябваше да изненадат Рап, за да могат да се приближат до него и да извършат пъкленото си дело. Резултатите от предварителните наблюдения и проверка на неговата бдителност не бяха обнадеждаващи за килърите. Този американец постоянно беше или в състояние на повишено внимание, или се държеше като пълен параноик. Планът трябваше да бъде изпипан до последния детайл, но дори тогава беше необходим голям късмет. Убийците бяха пресметнали, че шансовете им за успех са в най-добрия случай седемдесет процента. Затова беше много важно да заметат следите. Ако покушението се провалеше, Рап щеше да тръгне на лов за главите им. Нямаше да ги спасят нито високите постове, нито огромната власт, която притежаваха. А те нямаха

намерение да прекарат остатъка от живота си, бягайки и криейки се от Мич Рап.

1.

Ленгли, Вирджиния

Рап стоеше пред бюрото на шефката си. Любезно беше отклонил поканата да седне. Беше късно вечерта и той би предпочел сега да е с жена си у дома, но искаше да приключи с този проблем. Досието беше дебело два сантиметра и половина. От вида му кръвта на Мич кипваше. Искеше окончателно да приключи с проблема. Да се отърве от досието и да се заеме с нещо друго. Нещо по-важно и вероятно по-дразнещо. В момента обаче искаше единствено да се справи с проблема.

Надяваше се Кенеди просто да прочете резюмето и да му върне папката. Но не така подхождаше към работата тя. Не беше станала първата жена директор на ЦРУ с търсене на по-лесното и по-приятното. Тя имаше фотографска памет и супераналитично мислене. Беше като един от онези високотехнологични суперкомпютри в подземията на големите застрахователни компании, които непрекъснато обработваха информация, открояваха тенденциите, рисковете и милиарди други важни неща. Представата на

Кенеди за цялостната картина не можеше да се сравни с нищо. Тя пазеше в паметта си цялата информация, включително и особено тази, която нямаше да стане никога достояние на публиката. Като досието, което в момента лежеше на бюрото ѝ.

Тя прелисти страниците набързо, върна се назад, за да провери някои несъответствия, каквито Рап не се съмняваше, че се съдържат в доклада. Подготвянето на подобни доклади не беше стихията му. Неговите умения бяха предназначени по-скоро за друг вид задачи. Понякога шефката му прочиташе написаното от него с химикалка в ръка, подчертаваше грешките и пишеше забележки в белите полета. Но не и сега. Тази папка можеше да се окаже изключително отровна и заразна, да съсипе кариерите на мнозина подобно на торнадо, стоварващо се върху паянтова барака. Кенеди знаеше, че ако той влезе в кабинета ѝ рано сутрин или късно вечер, е най-добре да остави химикалката. Знаеше какво иска той и затова продължи да чете мълчаливо.

За подобни неща Кенеди изискваше обобщение накрая. Рап не беше много уверен в уместността на подобна идея, но тя, естествено, виждаше картината по-мащабно, беше шефът и в крайна сметка залагаше своята глава, ако нещата се объркаха. Ако бомбата гръмнеше, Рап без

колебание щеше да се хвърли и да я закрие с тялото си. Но лешоядите от Капитолия щяха да настояват и за нейната кожа. Той изпитваше уважение към нея, което само по себе вече беше достатъчно красноречиво. Той беше самотен играч, единак. Беше обучен да действа самостоятелно, да оцелява във враждебна среда месеци наред. Такава работа би изнервила мнозина. Но за Рап това беше истинско блаженство, неговата Валхала. Никаква бумащина, никакви началници, които да го контролират непрекъснато. Абсолютна самостоятелност. Те го бяха създали и сега им се налагаше да се разправят редовно с него.

Хора като Рап не приемаха с готовност заповедите, освен ако те не идваха от някого, когото истински уважаваха. За щастие Кенеди си беше спечелила уважението му. Тя притежаваше необикновената дарба да реализира намеренията си, да прави така, че нещата да се случват. Или в неговия случай - да знае кога да му даде зелена светлина той да се погрижи за всичко. Кое то беше напълно добре дошло за Рап. На него не му беше необходимо тя да санкционира официално действията му, да му даде изрично картбланш. Достатъчно беше да му върне папката, да му пожелае лека нощ и с това всичко

свършваше. Или започваше, в зависимост от гледната точка.

Рап беше изпратил хората си на място. Можеше да се присъедини към тях още утре сутринта и да решат проблема най-много до дванайсет часа, ако нямаше никакви изненади. Специално в случая едва ли щеше да има изненади. Този тип беше рядко глупав. Дори нямаше да разбере какво го е сполетяло. Проблемът беше в отзвука, който щеше да последва след ликвидирането му. Лично Рап това не го интересуваше, но той си даваше сметка, че ако Кенеди се поколебае, то щеше да е именно поради тази причина - последиците.

Тя затвори папката и свали очилата си за четене. Постави ги на бюрото и разтърка очи. Рап я познаваше добре. Това не беше добър знак. Означаваше, че я боли главата, а не можеше да има почти никакво съмнение, че главоболието беше причинено от неговия доклад.

- Нека да отгатна - каза тя и го погледна уморено. - Искаш да го елиминираш.

Той кимна.

- Защо при теб решението на проблема винаги включва убийството на някого?

Рап сви рамене.

- Така решението е окончателно.

Директорката на ЦРУ сякаш остана разочарована. Тя поклати глава и постави длан върху затворената папка.

- Какво искаш да ти отговоря, Айрини? Смятам, че му бяха дадени достатъчно възможности да се поправи.

Французите го бяха прибрали на топло за почти две години. Едва от шест месеца е на свобода, а вече се е върнал към старите си мръсни номера.

- Случайно да ти мина през ума, че може да избухне голям скандал?

- Нямам навика да мисля подобни неща.

Тя го изгледа гневно.

- Вече разговарях с френските ни колеги. Те са не по-малко бесни от нас. Виновни са техните политици и оня шантав съдия, който пусна идиота на свобода.

Кенеди не можеше да го отрече. Тя също беше разговаряла с директора на френското разузнаване за този индивид и за още неколцина. Французинът никак не беше доволен от решението на страната му да освободи радикалния ислямист. Хората от сектора за борба с тероризма във Франция пък бяха още по-недоволни и от разузнаването.

- Той е известен - каза Кенеди. - Вестниците писаха доста за него. Отразиха освобождаването му. Ако внезапно го намерят мъртъв, ще започнат да душат.

- Остави ги да душат. Интересът им няма да трае повече от ден-два... Най-много седмица. После ще се захванат с нещо друго, по-пикантно... А пък и случаят ще послужи за назидание на всички онези идиоти, които смятат, че могат да действат на Запад безнаказано.

Тя го погледна.

- А президента? Той със сигурност ще се поинтересува дали ние имаме нещо общо с това.

Рап сви рамене.

- Кажи му, че не знаеш нищо.

Кенеди се намръщи.

- Не искам да го лъжа.

- Тогава му кажи да пита мен. Веднага ще схване и ще се откаже. Той знае правилата на играта.

Шефката му се облегна назад и кръстоса крака. Обърна се настрани и изрече, сякаш повече на себе си, отколкото на Рап:

- Той е духовник.

- Той е радикален фанатик, който изопачава Корана в името на собствените си садистични интереси. Набира средства за терористични групи, вербува млади наивни хлапета за атентатори-самоубийци и прави всичко това в нашия заден двор.

- Кое е вторият проблем. Как мислиш, че ще реагират канадците? Ще подскочат от радост ли?

- Официално... някои от тях ще се ядосат доста. Но неофициално ще искат да ни наградят с медал. Вече се свързахме с тяхната полиция и Службата за сигурност и разузнаване СИС... Много биха искали да можеха да депортират идиота, но техният главен прокурор се прави на чиста вода ненапита. Дори прихванахме разговор, в който двама от СИС обсъждат как биха могли да направят така, че нашият човек да изчезне безследно.

- Сериозно ли говориш?

- Напълно. Коулман и екипът му ги подслушаха тази седмица.

Кенеди го изглежда изпитателно.

- Не се съмнявам, че канадските ни колеги тайно ще ни ръкопляскаат, но това няма да предотврати политическия скандал.

Рап не искаше да се занимава с политическата страна на въпроса. Ако се стигнеше дотам, той неминуемо щеше да загуби битката.

- Чуй ме... не стига че тези религиозни психопати пакостят в Саудитска Арабия и Пакистан, а сега вече започнаха да действат безнаказано и в Северна Америка. Не можем да го позволим. Честно казано, надявам се медиите да

отразят случая много подробно... И се надявам останалите фанатици ясно да разберат посланието - каквото си надробят, това ще сърбат. Айрини, та ние сме във война, в разгара ѝ. Крайно време е да започнем да разсъждаваме по военновременни закони.

На Кенеди чутото не ѝ се понрави, но не можеше да не се съгласи.

- Как възнамеряваш да го изпълниш?

- Екипът на Коулман го наблюдава вече шести ден. Този тип има ясен распорядък на деня, като часовник е. Няма никаква сериозна охрана. Можем или да го очистим в движение на улицата, но в този случай ще трябва да очистим всеки друг, който е с него. Или можем да го гръмнем с пушка със заглушител от неколкостотин метра.

Аз лично предпочитам пушката. Ако стреля опитен снайперист, шансовете за успех са достатъчно добри.

- Можеш ли да направиш така, че просто да изчезне?

- С достатъчно време, пари и хора мога да направя всичко.

Но защо да усложняваме нещата?

- Отзвукът ще бъде значително по-малък, ако медиите не покажат трупа.

- Не мога да обещаю нищо, но ще се постарая.

Кенеди кимна:

- Добре, Мич, първо правило: гледай да не те хванат.

- То се знае.

- Искам да ти кажа само, че ако измислиш начин обектът да изчезне и тялото му никога да не бъде открито, така ще е по-добре за всички.

- Ясно. - Рап посегна към папката. - Нещо друго?

- Да. Когато се върнеш, искам да се срещнеш с двама души.

- Кои?

Тя поклати глава.

- Като се върнеш, Мич. А засега имаш одобрението ми за операцията. Свърши си работата и ми се обади веднага.